

Gospel Truth

Oberlin Evangelist

7. června 1854

ŽÍT Z VÍRY

napsal prezident Charles Finney

„Spravedlivý bude žít z víry“ Abakuk 2,4

Tato slova, která se poprvé objevují v Abakukovi jsou citována v Gal 3, 11 a také v Žd 10, 38. Vyjadřují velkou pravdu, která je v evangeliu bohatě rozvinuta.

- I. Nejdříve vysvětlím, v jakém smyslu budou z víry žít všichni lidé a
- II. v jakém smyslu bude žít z víry spravedlivý

I. Víra není pouze intelektuální stav. Víra je více než pouze přesvědčení. Nedosáhneme radikální zjevení, dokud se nedostaneme k samému jádru slova víra – jistota srdce, které důvěřuje Božímu slovu nebo vykoupenému člověku, který je hoděn důvěry. Je to fenomén vůle, projev svobodné volby, ve které vidí intelligence dobré důvody, proč důvěřovat.

Ve svém významu je to každá věc, ve které projevujeme důvěry. Jakýkoli projev myslí, ve kterém je zapotřebí jistoty a důvěry, je víra.

Všechny inteligentní bytosti svým způsobem žijí vírou. Malé děti žijí vírou a je s podivem, nakolik toto o nich platí. Opravdu mnoho lidí netuší, jak je tento princip víry universální a jak je nutný pro existenci sociálních bytostí. I malé děti se musí naučit mít víru v používání svých svalů, jinak by nenašli odvahu se postavit na nohy. I každodenní jídlo jí člověk z víry. Máme víru v kuchaře, že jídlo neotrávil. Musíme důvěřovat, že je toto jídlo dobré a že nás nezabije. Bez víry by lidé ani neulehli ke spánku. Musí mít alespoň nějakou jistotu v tom, že jejich blízcí jim dovolí spát, aniž by je zavraždili. Ve skutečnosti není člověk schopen udělat s klidem téměř nic, aniž by nežil z víry. Bez víry nemohou mít lidé klidnou mysl – pouze bezesné noci a hluboké starosti. V tomto stavu nemůže žádný člověk žít. Takové starosti by zničily jeho nervy a zkolaboval jeho fyziologický systém.

Všechny rodiny musí žít z víry; nebo lépe řečeno, neměli by žít bez ní. Ani pirátská loď nemůže být řízena bez víry. Staré přísloví říká: „Mezi zloději existuje čest“. Samozřejmě, protože pokud by neexistovala, nemohl by fungovat například organizovaný zločin nebo jakákoli dohoda mezi zločinci. Ti, kdo potřebují pomoc v tom, co dělají, nutně musí žít z víry.

Je úžasné uvědomit si, kolik víry je v každé věci. Podívejte se na lidi v jakémkoli vztahu; zjistíte, že žijí z víry. Pokud byste vy, mladí lidé, neměli víru, nesnažili byste se získat vzdělání. Společnost se nemůže dostat v ničem ani o krok dopředu, pokud nepoužívá víru.

Farmáři by ani nezasévali ani nesklízeli; nikdo by neobětoval práci kvůli budoucím dobrým výsledkům. Nic by se nedalo udělat bez víry. Pokud by víra najednou zmizela, lidská rasa by zanikla. Byli byste překvapeni, kdybyste viděli, jak rychle by lidstvo zaniklo bez víry. Víra je veliké tajemství bytí – základní podmínka pokračující existence.

Bez víry nejsme schopni překonat žádné překážky, protože do toho nevložíme svoje úsilí. A kdo z vás ví, že ničeho nedosáhneme bez vynaložení úsilí? Žádná potřebná věc by nebyla dokončena, pokud bychom neměli víru. Bůh stvořil vesmír tak, že se musí používat víra, jinak přestanou fungovat všechny procesy a všechny stvořené bytosti zaniknou.

Na druhou stranu, jestliže se víra používá, společnost se dokáže podivuhodně rozvíjet. Armáda, která funguje na silné a dokonalé disciplíně, je úspěšná díky silné víře. Škola, která je dobře vedena a dělá svoji ušlechtilou práci, žije z víry. Milující se rodina, která upřednostňuje zájmy jeden druhého a navzájem si pomáhá, používá jako svoji ústřední sílu moc víry.

Samozřejmě zde mluvím pouze o víře ve všeobecném smyslu, ne ve smyslu náboženském. Pokud opravdu existuje důvěra v těchto různých formách vztahů, potom všechno funguje dobře a bez problémů. Ale pokud víra chybí, všechno se pokazí, nutně a navždy.

Skeptici běžně kritizují křesťanství proto, že je v něm potřeba hodně víry. Domnívají se, že nepotřebují víru vůbec a v ničem. Bylo by jednoduché dokázat, že všichni lidé, i náboženští skeptikové, musí mít určitou míru víry. Hlavní zvláštnost v jejich případě spočívá v tom, že svým zarytým nepřátelstvím odmítli světlo a důkaz pravdy víry; jsou nuceni věřit věcem bez důkazů nebo proti důkazům. Musí věřit tomu, že nejlepší konec lidského života je „upadnout do tmy“.

Ale musím se posunout dál od tohoto tématu a vysvětlit, co je náboženská víra.

II. Co je náboženská víra?

Náboženská víra se liší ve svém objektu, nikoli ve svém podstatě. Ale měl bych nejdříve říci, že křesťané mají přirozenou víru tak jako ostatní lidé. Mají stejnou víru ve všeobecném smyslu, která je přirozená pro celou společnost a všechny lidi kdekoli.

Mají však ještě více než to; mají křesťanskou víru, skrze kterou žijí křesťanský život. Tajemstvím této křesťanské víry je víra v Božího Syna. Tato víra „se projevuje láskou“. Jejich důvěra v Krista, ve všechno co činil a říkal, spojuje jejich srdce s Ním a přináší nepomíjející lásku.

Jejich důvěra v Kristovo odpuštění se stává skutečnou realitou v jejich srdcích a díky tomu se vytváří v jejich srdcích láska ke Kristu, jeho lidu a tím i k celému stvoření. Proto jsou schopni něžné a emotivní lásky. Bez důvěry v Boha a v Krista, by takový život víry nemohli žít. Jak by mohli mít pokoj s Bohem bez víry v Kristovu oběť jako základ smíření? Jak by mohli chodit v síle Pána bez víry v jeho veliká a vzácná zaslíbení? Jak by se mohli nechat ovlivňovat pravdami evangelia, pokud by neměli náboženskou víru v tyto pravdy?

Mnoho křesťanů si stěžuje na nedostatek emocí v jejich náboženském životě, ale přehlíží důležitý důvod pro tento nedostatek. Neuvědomují si, že zdrojem těchto silných, hlubokých emocí není nic jiného než víra. Představte si vztah matky a dcery. Její drahá matka je doma.

Dcera si sedá si, aby napsala vyznání své duše vůči ní. Sledujte, jak její víra v matku otevírá hluboký zdroj emocí. Postava její matky je v její mysli opravdovou realitou. Nikdy nemůže zpochybnit sílu nebo plnost lásky své matky. Jakmile upře pozornost na svou matku, vyvstane v ní tisíce myšlenek a „propukne v slzy.“

Není divu, že křesťanská víra stejným způsobem inspiruje k něžnosti a k opravdovým emocím.

Skrze víru žijí život poslušnosti. Víra se projevuje láskou a láska inspiruje srdce k poslušnosti. Víra přivádí duši k takové jednotě a harmonii s Bohem, že láska a poslušnost se stávají druhou přirozeností. Není nic jednoduššího a přirozenější než poslouchat tam, kde je láska a víra. Pokud důvěřuješ svému nebeskému Otci, přirozeně se budeš snažit líbit se Mu.

Znovu říkám, skrze víru budeš žít život podřízenosti vůči všem Božím cestám. I nepříjemné věci tě samozřejmě na zemi potkají; ale pokud důvěřuješ nebeskému Otci, lehce tím projdeš, protože víš, že ten, který vládne, dělá všechny věci dobře. Jeden člověk mi řekl, a toho se chci držet - cokoli se děje je pro naše dobro. Jestliže něco ztratím, vím, že nějakým způsobem tím něco získám. Jestliže jeden z mých koní zemře, vím, že je všechno v pořádku. Bůh to obrátí v nějaké duchovní dobro. Jiný člověk mi řekl – pokud upnu svoje srdce k nějakému cíli, vložím do toho úsilí a uspěji, je to dobré. A pokud neuspěji, je to také dobré. Víím, že neúspěch musel být v tomto případě pro mě lepší, jinak by mi Bůh dal úspěch. On mi přece dává vždycky to nejlepší. Není to tak, že by se mu nelíbilo moje úsilí, které mi mohlo přinést zklamání. On očekává, že budeme jednat podle nejlepšího světla a soudu; a pokud přesto vidí lepší cestu a zastaví moji cestu, je všechno v pořádku. Ptám se vás, jak by mohli mít tito lidé takový klid a podřízenost Božím cestám, kdyby neměli víru?

Takže člověk se učí měnit se podle Božích zaslíbení jako když loď na moři pluje po vysokých vlnách. Pokud něco přijde do jeho cesty a změní jeho plány, skrze víru v Boha změní svoje myšlení a řekne si: „Všechno je v pořádku, to je můj Otec!“ Učí se od chvíle svého obrácení neustále se měnit skrze víru, i jako malé duchovní miminko se na svých mladých, netrénovaných nohách učí držet rovnováhu, získává nové dovednosti skrze každodenní cvičení, až jsme překvapeni, jakého vývoje nakonec dosáhl. V křesťanském životě je to podobné; opravdový křesťan se učí měnit se a držet rovnováhu na cestě za Božím požehnáním. Učí uplatnit v praxi Boží pravdy, které se naučil. V praxi se učí chápat, že všechno, co Bůh dělá, je to nejlepší. Tím dokáže projít zkouškami v pokoji a v nebeském spočinutí. On očekává, že se nezachováme jako Jákob, který řekl: „Josef je mrtvý, Šimon je mrtvý a teď mi ještě vezmete Benjamína; všechny věci jsou proti mně.“ Mohl by člověk udělat větší chybu než Jákob? Josef přece nebyl mrtvý, ale byl poslán, aby zajistil dostatek potravy nejen pro svoji rodinu, ale pro celé národy. Šimon nebyl mrtvý. Všechny tyto věci nebyly proti němu, ale pro něj, tom nejhlubším smyslu; a tento starý muž žil, aby viděl, jak špatně si vyložil Boží cesty ve svém životě a ve svém rodině. Takže dojde k útoku na duši tohoto muže a on, slabý ve víře, se potácí ve velkém strachu; ale brzy sebere svoji víru a pozvedne hlavu a volá: „Všechno je v pořádku! Proč hromy a blesky burácejí? Proč je tu bouřka a temnota? Cožpak není Bůh na trůnu, který je nade vším tím?

Křesťan si nedělá starosti, nese svoje břemena, aniž by změnil svoje nasměrování, protože všechno předává Pánu. Uprostřed zaneprázdněnosti jeho mysl spočívá v Bohu, jeho víra působí klid jeho duši.

Má pokoj s Bohem, protože je ospravedlněn skrze víru. Jeho duše má vnitřní pokoj, protože skrze víru je posvěcen. Jak by mohl mít pokoj ve všech těchto věcech, pokud by nepřijal Ježíše Krista a jeho zjevený plán smíření skrze krev a očistění Duchem svatým.

Podobným způsobem skrze víru žijí lidé radostný a smysluplný život. Víra klade základ jak pro tichý vliv dobrého příkladu tak aktivní vliv přímého úsilí. Nemůžete mít ani jedno bez živé víry.

Skrze víru lidé žijí v pokoře. Skrze víru se učí ponížít. Ve skutečnosti, podstata víry je pokora. Myslet si, že na všechno stačím sám a nepotřebuji pomoc někoho jiného je pýcha a nezávislost. Křesťan ví, že potřebuje být plný Krista. Ví, že nemá nic, na co by byl pyšný. Skrze takový postoj ducha může přijmout plnosti Boží milosti.

Skrze víru žije radostný život. Všeobecně je povaha života víry radostná. Uspokojeni Bohem a jeho požehnáním, proč bychom se neradovali? Máme vždycky příležitost se radovat. Takový člověk ví, že církev je bezpečné místo a všechno, co na zemi miluje je bezpečné.

Skrze víru dokáže člověk zapřít sám sebe. Pokud má víru, dokáže se vzdát některých požitků tohoto světa. Jeho duše touží po mnohem větších a lepších věcech. Proč by se měl starat o tyto nepodstatné věci, když tu jde o spasení lidských duší. Může si dovolit zapřít sám sebe snad v každé pomíjitelné pozemské věci, aby zachránil svoji duši a potěšil svého Mistra a Pána.

Když ho potká práce a dřina, rád jde až na konec světa s poselstvím evangelia, protože ví, že se nemá proč bát a co ztratit. Je pravda, že tam nejde pro svůj vlastní prospěch. Jde tam proto, že ví, jakou hodnotu taková práce má. Co se týče jeho osobní odměny, ví, že velkou odměnou mu je práce samotná a proto budoucnost radostně předává do rukou Božích. Bez víry, by bylo těžké žít takovým životem; ale skrze víru, proč by se měl bát chudoby, pronásledování nebo hanby? Všechno je dobré. Kdo by se tomuto všemu nepodřídil, pokud jeho víra spočívá v Bohu?

Skrze víru žije svůj duchovní život, ne pouze ten přirozený. Jeho život je duchovní, ne v tom převráceném významu, který se používá v dnešní moderní době, ale ve smyslu tom, že je v opravdové jednotě s Otcem, Synem a Duchem svatým. Boží Duch přebývá v jeho srdci skrze víru.

Skrze víru žije modlitebním životem. Je pro něj přirozené se modlit. Miluje modlitbu, dýchá jí stejně jako vzduch. Má důvěru v Boha a očekává požehnání jako odpověď na modlitby. Takový člověk má mnoho důvodů, proč se modlit.

Jeho život víry je plný naděje. Není jednoduché ho odradit, protože důvěra je ve všemohoucího Boha. Očekává, že bude úspěšný ve všem, k čemu ho Bůh vede; a proč měl chtít dělat víc? Je přece služebníkem evangelia. Je plný naděje. Očekává úspěch ve jménu toho, v kterého věří.

Skrze víru povede aktivní život. Víra bude spočívat na jeho činnosti. Na základě nejčistší víry v Boží pravdu, jak by nebyl nadšeným a horlivým člověkem? Jestliže věří v Boží slovo, bude věřit v zánik hříšníků a všeho zlého, co je čeká. Jak by nemohl pracovat tvrdě, dokud neuvidí takové duše zachráněné? Jak by se nemohl vydat sám sebe proto, aby zachránil hříšníka od zkázy?

Víra přináší sympatie k Bohu. Důvěra v jakéhokoli člověka přináší sympatie k němu. Takže pokud máme důvěru v Boha, dáme mu ty nejvřelejší sympatie našeho srdce. Nevíra naopak uzavře srdce člověka proti Bohu. Ale víra ho široce otevírá. Je úžasné vidět, jak víra v Boha otevírá lidskou duši a srdce vůči duchovnímu životu a moci.

Víra dělá křesťanský život lidským. Vychovává nás k tomu, abychom všechny lidi viděli jako Boží děti, milovali je a pečovali o ně. Tím, že vidíme, jaký vztah má Bůh k hříšníkům, učíme se dělat totéž.

Skrze víru člověk žije ve svobodě evangelia. Není svázán zákonem a strachem. Nemodlí se proto, že musí, ale proto, že věří a miluje. Všechny správné postoje jsou spontánní, Bůh vepsal svůj zákon do jeho srdce skrze svého Ducha. Bylo by jednoduché vám ukázat, že všechny tyto dobré věci přichází skrze život víry.

Takové výsledky jsou opravdovým životem. Je zajímavé vidět, jak univerzálně platí výrok, že „spravedlivý bude žít z víry“.

Copyright © 1999, 2000. Gospel Truth Ministries